

være rigtigt at foreslaa Bonus udbetalt med et lige saa stort Beløb som forrige Gang — vel at mærke ikke for 5 Aar lige saa stort som for 15 Aar, det følger af sig selv, men forholdsvis lige saa stort som forrige Gang — naar man ser hen til, at Anstalten ved Siden af, at den i de forløbne 5 Aar har haft et betydeligt, et meget betydeligt Overstud paa de Grupper af Forsikringer, hvor en større Livsvarighed giver Anstalten Fordele, har lidt betydelige Tab paa Tegning af den Art af Forsikringer, hvor Anstalten taber ved den større Livsvarighed; det gælder jo om Livrenter. Det er en Selvfølge, at naar en Livrente sælges under Forudsætning af, at Livsvarigheden kun er x Aar, og det viser sig efter de ny Erfaringer, at den er $x+2$ eller 3 Aar, er den Forretning forbunden med Tab. Og jeg kan allerede her, skønt det ikke saa direkte vedrører Forslaget om Bonus, gøre den Bemærkning, at Anstalten regner det Tab, den har haft ved Salg af Livrenter, eller jeg kan udtrykke det saaledes, regner det Beløb, den ved Salg af Livrenter i de sidste 5 Aar har faaet mindre, end den burde have haft efter de Erfaringer, den har gjort nu, til en rund Million; det er altsaa en ikke ubetydelig Sum, det her drejer sig om. Min Tvivl om, at det vilde være rigtigt trods disse Tab alligevel at foreslaa en Uddeling af Bonus lige saa fylbig som forrige Gang, har jeg imidlertid overvundet, men ganske vist kun ved den Betragtning, at jeg vil kunne opnaa at faa Nøgtsdagens Tilslutning til et Forslag om at forhøje Tarifferne for fremtidige Indløb af Livrenter saaledes, at disse Tab ved Indløb af Livrenter ikke fortsættes. Det er Hovedindholdet af det andet Forslag, som jeg fremsætter for det næste Ting. Jeg skal her endnu kun tilføje med Hensyn til Forslaget om Bonus, at det Beløb, der vil blive at udrede, vil være omtrent 1,600,000 Kr., hvilket altsaa meget nær svarer for 5 Aar til det Beløb af $4\frac{1}{2}$ Million, der i 1889 blev uddelt for 15 Aar.

Forslaget om Ændringer i og Tilføjelser til Loven af 18de Juni 1870 gaar i Hovedsagen ud paa at forandre den fremtidige Pris for Indløb af Livrenter. Bestemmelserne herom ville findes i Lovforslagets § 5. De gaa ud paa, at man for Fremtiden skal beregne Prisen for Køb af Livrenter efter $3\frac{1}{2}$ pCt.s Rentefoden og saaledes, at Erhververens Alder regnes at være noget mindre end den, han virkelig har. Det er jo en Selvfølge, at ved Købet af en Livrente bliver Prisen lavere med Aarene. Den er altsaa højere, naar man forudsætter en lavere Alder hos Indløberen

end den, han virkelig har. Det bliver et Tillæg, som nærmest svarer til den gennem Erfaringen godtgjorte længere Livsvarighed for Individet. Ved en saadan Forhøjelse af Tariffprisen for Livrenter efter den her foreslaaede Beregning vil Prisen blive rundelig, saaledes at det kan forudsættes, at man ved en fremtidig Bonusansættelse ogsaa vil komme til at tage Livrenter med. De Herrer, der have været med til at forhandle om Loven af 1889, ville jo sikkert erindre, at Livrenterne den Gang ingen Andel fik i Bonus af den ganske simple Grund, at Livrenterne paa Grund af, at Livsvarigheden var større end den i Tariffen af 1870 forudsatte, ikke havde givet noget Overstud for Anstalten. Nu maa man jo regne med en lavere Rentefod foruden med en lavere Dødelighed, og selvfølgelig vil en uforholdsmæssig lav Pris for Livrenter bevirke, at Købet af Livrenter gaar meget lidligt for sig. — De andre Ændringer i Loven af 1870, som ere foreslaaede, ere af meget underordnet Betydning i Sammenligning med denne, og jeg kan jo sige, at dersom der ikke efter min Anstuelse havde været en Nødvendighed for at søge Tariffen for Livrenter ændret, vilde Forslaget om Forandring i Loven af 1870 overhovedet ikke være fremkommet, idet de andre Ændringer, der ere foreslaaede, ikke ere af en saadan Betydning, at jeg vilde have anset det for nødvendigt at fremkomme med Forslag derom. Jeg skal endnu kun tilføje, at Spørgsmaalet om en saadan Forandring i Loven af 1870, hvorved fremtidige Indløb af Livrenter blive dyrere end hidtil, staar efter min Formening i meget nøje Forbindelse med Spørgsmaalet om Uddeling af fremtidig Bonus; thi saa meget er jo ganske klart, at selv om man uden Forandring af Loven af 1870 vilde kunne holde en god Balance for Anstaltens Bedkommende, saa at man ikke risikerede nogen direkte Tilbagegang, vilde det dog ikke være forsvareligt at vedblive at udbetale til Interessenterne i de Grene af Virksomheden, som gav Overstud, og tilbagebetale dem det formentlig for meget i Præmie betalte, naar man samtidig ikke havde noget Midde til at skaffe sig Erstatning for de Tab, man led ved at modtage andre Forsikringer, Livrentekøb, til en billigere Pris, end de i Virkeligheden kunne præsteres for, men at det vilde være uret mod Interessenterne i den første Gruppe at lade dem undgælde for, at den anden Gruppe fik uforholdsmæssig billigt Køb, tror jeg ikke behøver at paavises. Jeg mener altsaa, at det ikke alene i og for sig er rigtigt, at man søger